

Povestea lui Harap-Alb

de Ion Creangă

Era odată într-o țară un crai care avea trei fii. Și craiul avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă țară, mai îndepărtată, și se numea Împăratul Verde. El nu avea fii, ci numai fiice. Mulți ani trecură de când cei doi frați nu mai avură prilejul de a se întâlni. Iar verii, adică băieții craiului și fetele împăratului, nu se văzuseră niciodată de când erau ei.

Nici Împăratul Verde nu-i cunoștea pe nepoții săi, nici craiul pe nepoatele sale, pentru că țara în

care domnea fratele cel mare se afla la o margine a pământului, iar crăia celuiilalt frate, la o altă margine. Și apoi, pe vremurile acelea, mai toate țările erau cuprinse de războaie crâncene, drumurile pe ape și pe uscat erau puțin cunoscute și foarte încurcate, și de aceea nu se putea călători așa de ușor și fără primejdii ca în ziua de astăzi. Și cine mergea pe atunci într-o parte a lumii adeseori dus rămânea până la moarte.

Împăratul, aproape de bătrânețe, căzând la pat, i-a scris craiului să i-l trimită grabnic pe cel mai vrednic dintre nepoți, ca să-l lase împărat în locul lui după moartea sa. Craiul, primind scrisoarea, își chemă fiii îndată și le zise:

– Iată ce-mi scrie fratele meu și unchiașul vostru. Care dintre voi se simte destoinic a domni peste o țară așa de mare și bogată ca aceea are voie din partea mea să se ducă, pentru a împlini voința cea de pe urmă a unchiașului vostru.

Atunci, fiul cel mai mare zice:

– Tată, eu cred că mie mi se cuvine această cinste, pentru că sunt cel mai mare dintre frați; de aceea te rog să-mi dai bani de cheltuială, straie de primeneală, arme și cal de călărie, ca să și pornesc, fără zăbavă.

– Bine, dragul tatei, dacă crezi că vei putea răzbate până acolo și că ești în stare a conduce și pe alții, alege-ți un cal din herghelie, pe care-l vrei tu,

ia-ți bani câți ți-or trebui, hainele care ți-or plăcea, armele trebuitoare și mergi cu bine, fiul meu.

Atunci fiul craiului își ia cele necesare, sărută mâna tatălui său, primind o scrisoare de la el pentru împărat, își ia rămas-bun de la frații săi și apoi încalecă și pornește cu bucurie spre împărăție.

Craiul însă, vrând să-l ispitească, tace molcom și, pe înserate, se îmbracă pe ascuns într-o piele de urs, apoi încalecă pe cal, iese înaintea fiului său pe alt drum și se bagă sub un pod. Și când să treacă fiul său pe-acolo, la capătul podului îl și întâmpină un urs mormăind. Atunci calul fiului de crai începe a sări în două picioare, forăind și cât pe ce să-l arunce jos pe stăpânul său. Iar fiul craiului, nemaiputând struni calul și neîndrăznind să mai meargă înainte, se întoarce rușinat la tatăl său. Însă până să sosească el, craiul și ajunsese acasă, îi dăduse drumul calului, ascunsese pielea de urs și aștepta să vină fiul său. Și iată că îl și vede venind repede, însă nu așa cum se dusesese.

– Da' ce-ai uitat, dragul tatei, de te-ai întors înapoi? întrebă craiul cu mirare. Țsta nu-i semn bun, după cât știu eu.

– De uitat, n-am uitat nimic, tată, dar în dreptul unui pod mi-a ieșit înainte un urs grozav, care m-a băgat în toți sperieții. Și abia scăpând din labele lui, am găsit cu cale să mă întorc la dumneata acasă decât să fiu prada fiarelor sălbatice. Și de-acum

înainte, ducă-se, din partea mea, cine știe, că mie unuia nu-mi trebuie nici împărăție, nici nimic; doar n-am să trăiesc cât lumea, ca să moștenesc pământul!

– Bine te-ai gândit, dragul tatei. Se vede lucru că nici tu nu ești de împărat, nici împărăția pentru tine; și decât să încurci numai așa lumea, mai bine să stai departe, cum zici, căci mila Domnului: Lac de-ar fi, broaște sunt destule. Doar aș vrea să știu cum rămâne cu unchiașul tău. Așa-i că ne-am încurcat în slăbiciune?

– Tată, zise atunci fiul mijlociu, mă duc eu, dacă vrei.

– Ai toată voia de la mine, fiul meu, dar mare lucru ar fi de nu ți s-or tăia și ție cărările! Mai știi, păcatul, poate să-ți iasă înainte vreun iepure, ceva... și popâc!, m-oi trezi cu tine acasă, ca și cu frate-tău. Dar deh, încearcă și tu, să vezi cum ți-o fi norocul. Vorba aceea: Fiecare pentru sine, croitor de pâine. De vei izbuti, bine ar fi, iar de nu, au mai pățit și alți voinici ca tine...

Atunci, fiul mijlociu, pregătindu-și cele trebuitoare și primind și el scrisoarea către împărat din mâna tatălui său, își ia ziua bună de la frați, iar a doua zi pornește și el. Și merge, și merge, până se înnoptează bine. Și prin dreptul podului, apare și ursul: mor! mor! mor! Calul fiului de crai începe atunci a forăi, a sări în două picioare și a da înapoi. Și fiul craiului, văzând că nu-i lucru de șagă, se lasă

Cuprins

Povestea lui Harap-Alb	7
Fata moșului și fata babei	85
Povestea unui om leneș.....	97
Făt-Frumos din Lacrimă	101
Călin Nebunul	133
Frumoasa Lumii	151
Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte	171
Sarea în bucate	187
Prâslea cel voinic și merele de aur.....	199
Doi feți cu stea în frunte.....	219
Spaima zmeilor	235
Zâna Zorilor	247
Neghiniță.....	305
Palatul de cleștar	323
Hagi-Tudose.....	335
Roman Năzdrăvan.....	361
Omul de piatră.....	371
Făt-Frumos.....	383